

eglutė

1970
spalis

8?

1970 SPALIS

TURINYS

SPALIS	3	R. Jotvingytė
PILIUS	4	R. Jotvingytė
KUDLIAUS LAIŠKAS	11	R. Šilėnaitė
I MOKYKLĄ	12	L. Gudelienė
IVYKIS BAISUS	14	R. Šilėnaitė
LAUMĖ LAIMA	20	M. Žilinskienė
PAGALVOK	25	
IR VĖL KELIONĖ	26	
KONKURSO LAIMĖTOJAI	28	
MŪSŲ KŪRYBA	29	

eglutė

PIEŠINIAI

A. Sruoginienė — viršelis,	17
A. Trinkūnas — 4 - 10	
R. Šilėnaitė — 11	
E. Muliolienė — 12, 13, 21, 24	
O. Mikallaitė — 14, 15, 16, 18	
A. Čeponytė — 17	
V. Petrutė — 19	
V. Stančikaitė — 20	
J. Kiburas — 23	
N. Palubinskienė — 27	
P. Osmolskis — 30, 31, 32	

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

SPALIS

Ritonė Jotvingytė

Kas pritaško
Rausvo vaško
Ant visų visų klevų?
Ir kas tiesia
Skarą šviesią
Ant plačių rudens laukų?

— Spalis! Spalis! —
Kiek tik gali
Rėkia paukščiai iš lizdų:
— Spalis! Spalis!
Kai išbalęs
Nušalnoja tarp gėlių...

PILIUS

Ritonė Jotvingytė

Senai, labai senai gyveno antinas, vardu Pilius. Jis buvo labai gražus ir narsus. Antys jį išrinko savo karalium.

Tapęs ančių valdovu, Pilius rūpinosi visais jų reikalais. Kiekvieną pavasarį jam buvo svarbu, kad ančiukai išmoktų gerai plaukti ir giliai panerti.

Vasarą, Pilius lankė jų lizdus ir vis ragino:

— Mokykite jaunikius skraidyti!

Antys savo valdovą mylėjo, gerbė ir jo klausė.

— Uolus jis, — džiaugėsi senesnės antys.

— Puikus skrajūnas! — gerėjosi jauni antinai.

Bet, buvo ir viena negerovė. Pilius buvo staigaus būdo. Greit pyko. Žiūrėk, jau ir bara už ką nors! Arba, ims ir nubaus už kokį nieką! Jis ir keikė kai kada . . .

Vieną rudenį, kai antys susirinko į Žuvinto ežerą, Pilius tarė:

— Išpustykite sparnus! Kai prasidės šalnos, skrisime į dausas!

— Į dausas! Į dausas! — džiaugėsi antys.

Jos rėkė, nardė ir plasnojo sparnais. Tik viena, kurios plunksnos buvo visai baltos ir kuri buvo drąsesnė nei kitos, kratė galvą ir kalbėjo:

— Į dausas? Ko? Čia gimėm ir augom. Čia mūsų lizdai . . .

Bematant susidarė gerokas būrys tokių, kurios jai pritarė. Tai, ką galvoja, jos pranešė savo karaliui. Nuplaukė ir pasakė:

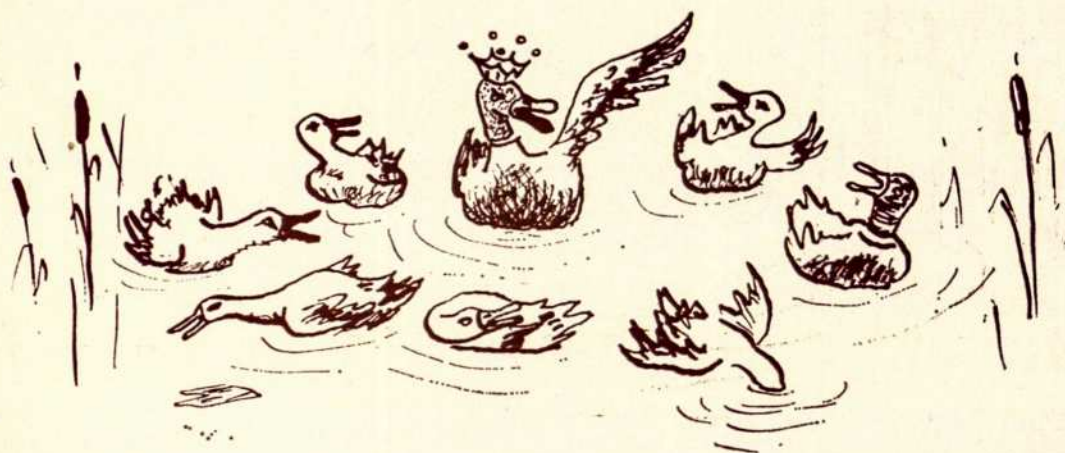
— Nenorim dausų!

— Nenorit dausų?

— Ne! — atsakė jos.

Pilius supyko.

— Kad jūs užkimtumet! — pasakė jis.

Vos tik ištarė tuos žodžius, ežere rados tylą. Pilius nusigando. Jis suprato, kas įvyko. . .

— Prakeikiau ančių balsus! Kas bus? Kas bus? Kaip dabar aš jas valdysiu! — ulbėjo nusiminęs.

Nelaimė buvo tikrai didelė. Pilius, kiek kartų pyko, tiek kartų ką nors pamiršo! Ir dabar, jis visai negalėjo prisiminti žodžio, kurį ištarus, antys vėl imtų kalbėti.

— O jei ir prisiminčiau! Tai kas iš to!

Pilius žinojo, kad tą žodį reikia tarti labai garsiai. Taip garsiai, kad nuo putino, kuris auga už devynių upių, nukristų visi lapai. O Pilius, kaip ir visos antys, dabar tik šnabždėjo. Ir jis buvo užkimęs.

— Labai, labai liūdna! — nutarė jis ir klestelėjo du kartu sparnais.

Pilius buvo tikras, kad iš visų valdovų, tik jis vienas toks nelaimingas. Jam pasidarė graudu.

Ančių papročiu, Pilius padėjo galvą ant nugaros ir ėmė verkti. Ašaros iš jo karališkų akių tekėjo upeliais . . .

— Netinka, kad tave verkiantį matytų! — išpėjo Pilių jo draugas, kurį visi vadino Gaigalu.

— Nerk, valdove, ežeran. Ten ašaras išliesi, raudas išraudosi . . .

— Gera sakai, — tarė Pilius ir panėrė giliai, giliai.
Virš vandens matėsi tik jo uodega.

Panėręs, Pilius turkė vandenį. Jis buvo tikras, kad niekas jo nei mato, nei girdi . . .

Bet, kur tau! Tuoju prisistatė ešerys. Pasisukinėjo, panardė ir pažiūrėjo į antino akis.

— Aš pirmą kartą matau verkiančią antį! — nustebo jis.

Ešerys buvo smalsus. Priplaukė prie pat antino ir paklausė:

— Ar tu Pilius?

— Taip! Aš Pilius! O ką?

— Nieko!

Ešerys nustebo. Net prasižiojo! Bet neilgam. Jis tuoju ir vėl:

— O kodėl tu taip giliai, Piliau?

Pilius tylėjo. Jis norėjo, kad ešerys pasitrauktų. Jam buvo graudu ir jis norėjo būti vienas.

Bet ešerys išulęs:

— Tai kas, kad tu karalius! Aš tau vistiek pasakysiu!

— Tu, man? Pasakysi? Ką?

— Tu perdrąsus, Piliau! Ot, ką aš tau pasakysiu!

— O tu baisiai įkyrus, — pyko antinas.

Bet ešerys savo ir gana!

— Jei manęs neklausysi, tau vėžys tik cakt ir nugnybs snapą!

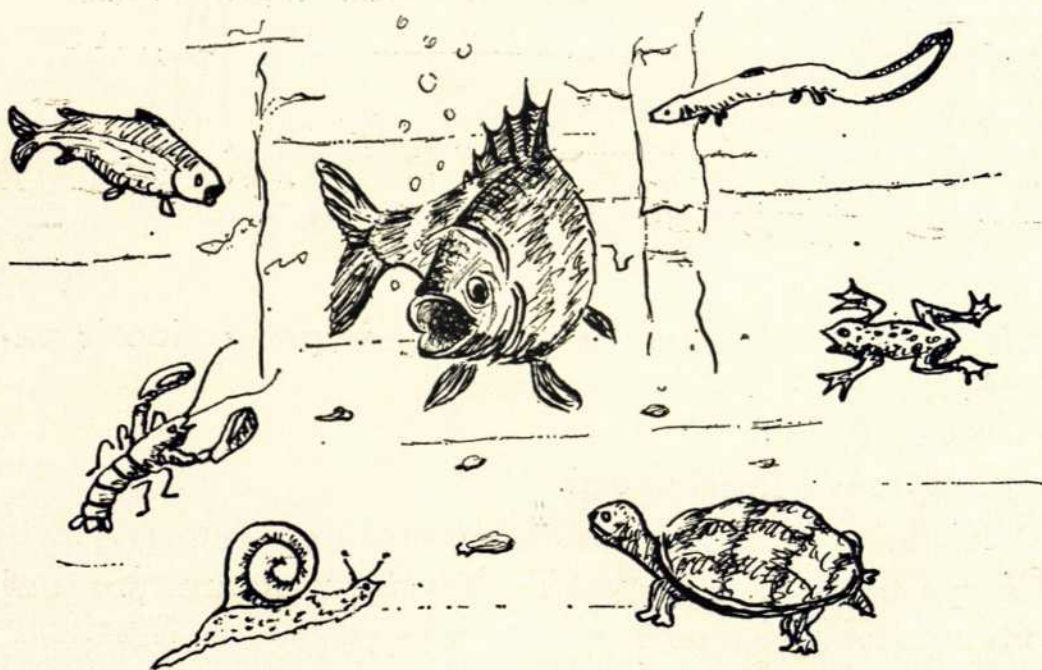
Pilius neatsakė. Tik vis garsiau ir garsiau turkė vandenį.

Ešerys suprato, kad laikas mauti šalin... Suglaudė pelekus ir spruko į kitą ežero pusę.

Cia sutikęs kurią žuvį, ar įkišęs galvą vėžio olon, ešerys berte bėrė:

— Ar girdėjai? Pilius ir visos jo antys užkimo. Neiškalba! Nubaudė už pyktyje pasakytą žodį...

— Tikrai?

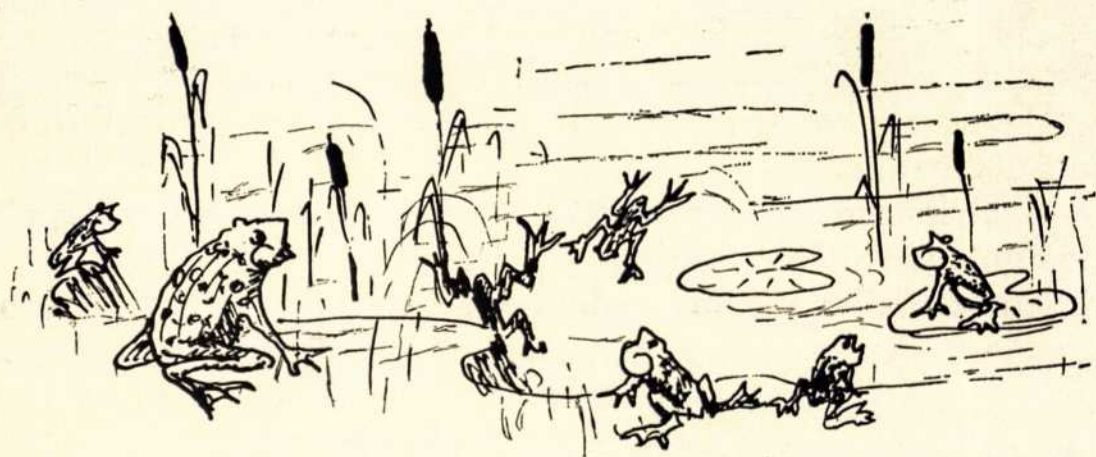

— Tikrai! Visa antija tik šnabžda.

Tuoju žuvys, vėžiai, sraigės ir net vėžlys naujieną sužinojo.

Bet nelaime, kurią ištiko antis, džiaugėsi tik varlės. Jos šokinėjo ir gurklius išpūtę kurkė:

— Ot, gerai! Ot, gerai! Bent kartą ir plačiasnapės bėdon pakliuvo!

Iš varlių niekas to nelaukė . . .

— Tai nedraugiška! — pasakė vandens vištelė ir kauštelėjo vienos varlės nugaron.

Bet varlės nenurimo. Jos sumerkė kojas į ežerą ir kurkė iki pat ryto. . .

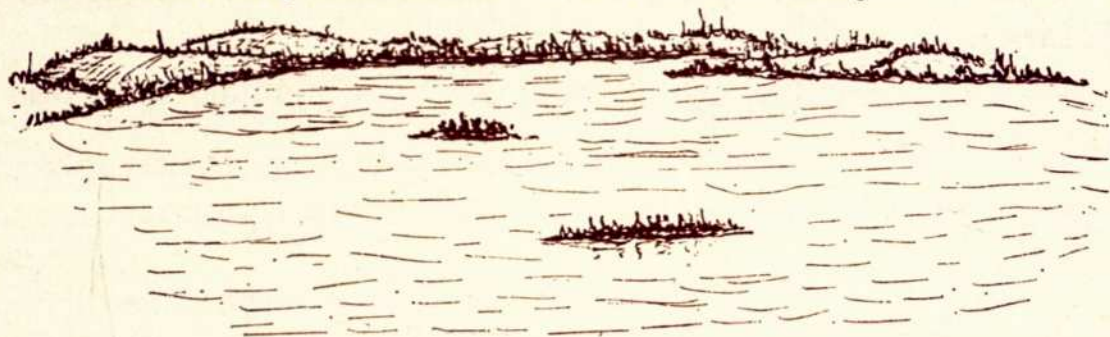
Nuo tų įvykių praėjo kelios dienos. Pasidarė vėsu.

Vieną rytą švendrės čežėjo labiau nei visada . . .

Pilius pakilo skristi į dausas. Jis ištiesė kaklą ir, modamas plačiais sparnais, pasuko pietų pusėn.

Paskui Pilių išskrido ir visos Žuvinto antys.

Pavasari, kai grįžo atgal, jos Piliaus savo karaliumi jau neberinko.

— Pykstame už prarastus balsus, — pasakė jos ir liepė nusiimti karališką vainiką.

Nuo to laiko Piliaus nieks nematė.

Žodynėlis

Uolus — darbštus, rūpestingas.

Išpustyti — sutvarkyti, paruošti, papuošti.

Ulbėti — guostis, skūstis.

Rauda — verksmas sakant žodžius.

Turkti — pliurpti snapu vandenį.

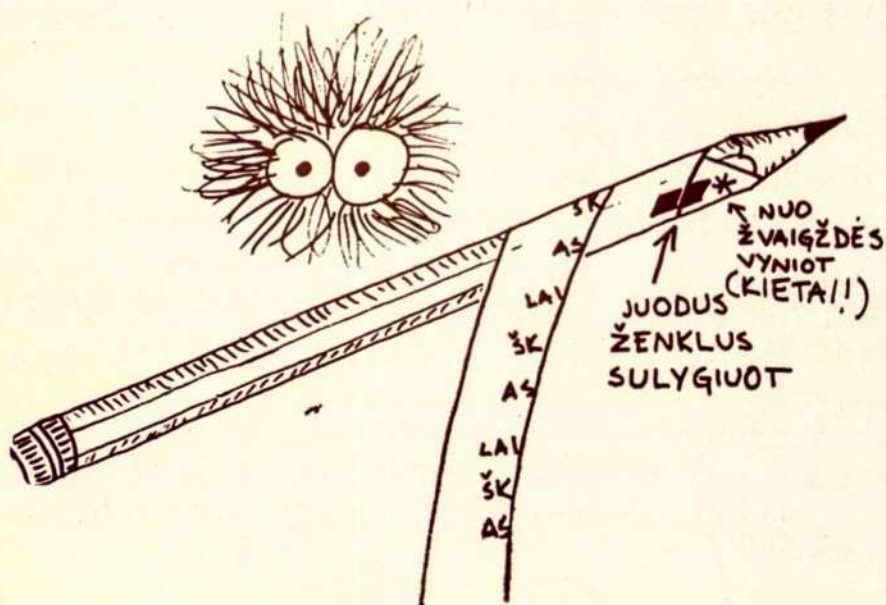
Kaukštelėti — suduoti.

Čežėti — šlamėti.

Švendrės, arba nendrės — augalai, kurie auga drėgnose vietose: balose, prie upių, ežerų.

KUDLIAUS JUOZAPO LAIŠKAS

Ar pažįstat Kudlių Juozapą?... Taigi tas Kudlius parašė jums laišką. Tik tas laiškas truputį kitoks negu kiti laiškai. Mat, ir Kudlius Juozapas truputį kitoks. Suskaityti jo laišką jums reikės šių dalykų: žirklių ir pieštuko. Išsikirpkit laišką iš dešinės — arti raidžių. Tada, darykit, kaip parašyta ir sužinosit, ką Kudlius nori pasakyti.

Jeį norėtumėt Kudliui laišką parašyti, rašykit EGLUTĖS antrašu. Kudlius Juozapas labai mėgsta gaut laiškų. Jis jau tris dienas sėdi pašto dėžėj.

*
ZAPAS
ŽAIS
MUJ
JUO
JSE
KĖJ
K
MAG
JUF
LNY
US
IF
NČIA
D
EBT
SIU
JDU
GR
RAS
R
PUS
ETA
JAI
LA
DA

I MOKYKLĄ

Liūda Gudeliene

Linai suėjo penkeri metai.

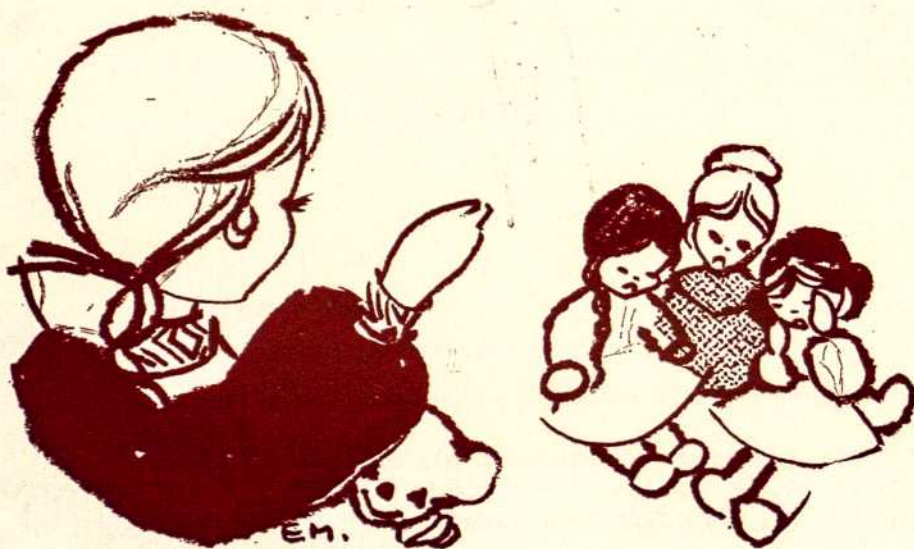

- Ar aš jau didelė? – klausia ji.
- Dar ne visai – atsako mama.
- Tu dar maža – sako brolis. Tu dar į mokyklą neini.

Atėjo ruduo. Vieną rytą mama sako:

- Šiandien Lina eis į mokyklą.
- Ar aš dabar didelė? – vėl klausia Lina.
- Dar ne – sako brolis. – Tu dar nemoki rašyt.

Lina pasako lėlėm sudie. Tik meškį ima. Meškis Linos draugas. Jis visur eina kartu.

Mama veda Liną ir meškį į mokyklą. Lina stipriai laiko mamos ranką.

Mokykloje daug vaikų. Mokytoja laukia prie durų. Lina paleidžia mamos ranką.

Visi vaikai žaidžia. Tik viena mergaitė stovi liūdna. Rankoje ji laiko meškį. Visai tokį kaip Linos. Lina eina prie mergaitės. Paglosto jos meškį. Meškiai sveikinasi. Mergaitė šypsosi. Meškiai ir mergaitės pradeda žaist.

– Ar tu moki rašyt? – klausia Lina savo draugės.

– Taip. Aš jau didelė. Aš savo vardą galiu parašyt.

Didelėm raidėm mergaitė parašo: R I T A

Lina prašo mokytojos:

– Ir aš noriu išmokti rašyt.

Mokytoja ant lentos parašo: L I N A. Lina pamaži nusirašo: L I N A. Ji rašo LINA daug daug kartų.

– Tai tavo vardas – sako mokytoja. Tu jau moki rašyt.

Lina šypsosi. Jai patinka mokykla. Čia ji surado draugę. Išmoko rašyt. Dabar Lina jau tikrai didelė.

LINA

IVYKIS BAISUS

Rasa Šilėnaitė

Mačiau, kartą, tokią dramą:
Apie tėvą, apie mamą,
Apie mažą jų sūnelį
Ir sūnelio to šunelį.

Jie išėjo, mat, į mišką.
Tėvas savo kelnų kišką
Užkabino ant kelmelio.
O mamytė net pabalo,

Kai išgirdo, kaip ji plyšo!
Tai neturi jokio ryšio

Su mamytės sveikata —
Ji išbala tik tada,

Kai kas nors baisaus išpuola.
O tada ji griebia suolą

Ir ten sėdi, kaip trenkta,
Kol praeina valanda.

Na, ir čia taip pasidarė:
Tėvas sūnų trobon varė,

Kad atvilktų greit suoliuką.
Tas pasiėmė šuniuką

Ir, bematant išgaravo.
Tėtis įkvėpimą gavo:

“Gal netoli bus šaltinis,
Kur, kad mamą atgaivinus,

Galima būt vandens pasemti...”
(Įkvėpimas tas nelemtas!)

Taip ir tėtis tuoj nuėjo.
O mama dar pailsėjo,

Atsisėdus po liepa,
Kol nusprendė: “Bus gana”.

Žiūri: ji čia vienutėlė —
Jokio garso, tik šešėliai —

Juodi, niūrūs, kaip smakai!
(Na, dabar jau bus blogai.)

Ji baisiausiai išsigando,
Nes žinojo, kas praranda

Vyrą ir sūnelį jauną,
Kartais jų nebeatgauna.

Juos abu ji apraudojo.
Apraudojus, pagalvojo:

Sugalvojo atsistot —
Reiktų jų juk paieškot...

Ir nuėjo ji taku:
Kur gi dingio jie abu?

O kaip tiktai tuo metu,
Grįžo tėvas su sūnum.

Žiū — nebėra ko gaivinti!
(Jums, turbūt, nereik priminti,

Kad toks įvykis baugus...)
Bėgo jiedu į namus.

Suolą ten kampan nukišę
Ir, į pundą susirišę

Duonos ir dešros (užkąsti),
Su didžia viltim surasti

Savo mamą, iškeliavo.
Bet, dėja, jie apsigavo!

Kad dar būt ilgiau palikę,
Mamą būtų susitikę —

Nes ir ji namo užsuko
Tėvo, sūnaus ir šuniuko

Paieškoti. Taip nutiko,
Kad visa šeima išvyko

Susirasti vienas kitą.
Kaip jau buvo pasakyta,

Dėl to viso vyksta drama:
Jau rudens lapeliai šlama,

Žiemos vėjai nykiai staugia —
Va, lapeliai vėl ataugę...

Bet, neranda jie viens kito!
Nesunku tikėti šituo

Nes, apsilenkė dažnai.
Tai anie du, tai jinai

Ne tuo eina takeliu.
Taip praējo metai du...

Mamos veidas, va, raukšlētas —
Jau visai pražilēs tētis.

Ir sūnelis daug aukštesnis,
Jo šunelis kiek vyresnis...

Pagaliau, taip atsitiko:
Paklausykit, kas vyko.

Sermėgėlė apsirėdžius,
Šalia kelio atsisėdus,
Motinėlė sau vaitojo.
Nakties vėjas išnešiojo
Jos verksmus po visą kaimą.
Ir sūnelis — kas per laimė! —

Dėl to triukšmo neužmigo.
Jam gera mintis įstrigo —

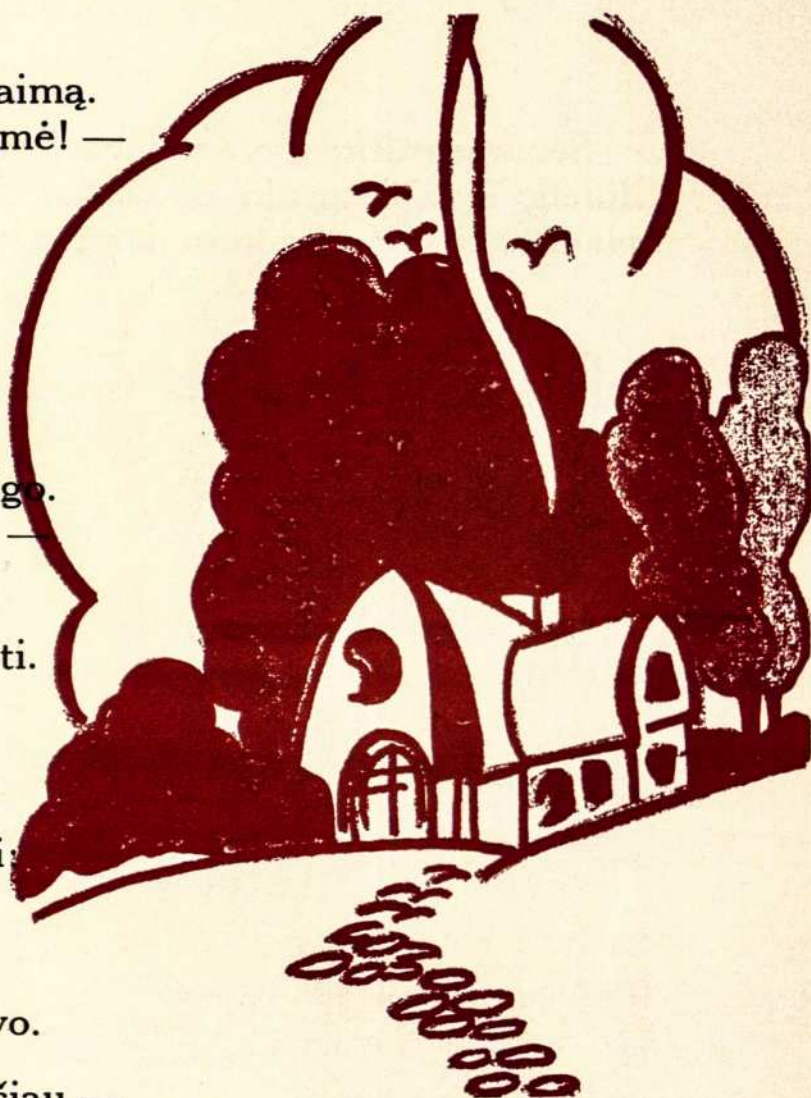
Eit laukan apsidairyti,
Kaip tą garsą sustabdyti.

Tėvas ir su juo išėjo,
Dar šūnelis prisidėjo.

Ir, džiugu man pasakyti:
Susirado jie mamytę!

Tuoį šiltai pasibučiavo,
Į namus greit parvažiavo.

Ten gyveno, kaip anksčiau —
Pasakos nebėr daugiau.

Žodynėlis

Drama — vaidinimas, dažniausiai rimtas
Sermėga — apsiaustas, švarkas
Vaitoti — verkti, dejuoti.

LAUMĖ LAIMA

Marija Žilinskienė

Sename miške gyveno laumė vardu Laima. Ji buvo nedidelio ūgio ir turėjo auksinius kaip saulės spinduliai, plaukus ir mėlynas kaip dangus, akis.

Visi ją labai mylėjo, nes ji buvo visiems gera. Žiemą, kai miškas atrodė kaip sniego karalaitės pilis, pusnys paslėpė maistą. Laima rasdavo stirnoms šieno, žolelių kiškiams, gervuogių paukščiams ir riešutų voverėms. Vasarą kartais buvo labai sausa. Gyvulėliams trūko vandens. Laima sidabro kibirėliais nešiojo šaltinio vandenį, laistė augalus ir girdė žvėris.

Sėdi Laima kartą prie šaltinio ir galvoja: “Jau ruduo”. Ji stebi vandenyje žaidžiančius raudonus ir geltonus lapus. “Greit bus tyku ir nyku. Kiek daug darbų! Bus daug alkanų burnų”.

Staiga Laima pajuto kažką ateinant. Apsisuko. Netoli jos, ant rasto pasirėmęs, stovi milžinas! Jo barzda ilga, plaukai raudoni, visas meškos kailiais apsidengęs. Ap-linkui jį pučia šalti vėjai.

— Gražuole, tu man patinki. Eikš su manim, — tarė milžinas baisiu balsu.

Laima išsigando ir pradėjo bėgti. Milžinas paskui. Jis jau visai arti — tuoj pagaus! Laima pavirsta kiškiuku ir pasislepia po plačiomis eglės šakomis. Milžinas pribėga prie eglės. Jis žino, kad kiškiukas čia turi būti. Ieško, ieško, bet neranda.

— Egle, egle, atskleisk šakas, — šaukia supykęs milžinas. — Jei ne, pakelsiu tokią audrą, kad išvirsi su visomis šaknimis.

Eglė nusigando.

— Laima, bėk iš čia,
— sako eglė. — Aš dar
nenoriu mirti.

Nuliūdo laumė Lai-
ma.

— Aš tiek gero tau
padariau. Tiek kartų iš-
gelbėjau tavo gyvybę. O
dabar tu nenori man pa-
dėti... Ką darysi, bėgsiu
toliau.

Straksi kiškelis toliau, o milžinas iš paskos. Jis jau vi-
sai arti. Kiškiukas virsta paukšteliu, įskrenda į pušies vir-
šūnę ir pasislepia tarp šakų. Milžinas jo nemato. Jis žino,
kad Laima čia, bet jos neranda. Įpykęs milžinas šaukia:

— Pakelsiu audrą ir išvirsi su visomis šaknimis!

— Laima, bėk, — sako išsigandusi pušis. — Aš neno-
riu mirti.

Nusiminė Laima, kad ir pušis nenori jos priglausti.
Skrido toliau.

— Ažuole, ažuolėli, gelbėk mane, — verkia Laima.

— Gerai, — sako ažuolas. — Pasislėpk mano tankiuo-
se lapuose ir tvirtai laikykis.

Pribėgo milžinas šaukdamas:
— Kur Laima, ažuole! Pakelsiu audrą ir išvirsi su visomis šaknimis!

Sukėlė milžinas audrą. Audra siautė, šniokštė, bet ažuolas neišvirto. Milžinas pavargo, negalėjo jo išversti. Supyko ir nuėjo sau.

Praėjo žiema. Pavasaris atėjo. Miškas vėl žaliuoja, žydi. Vieną dieną ateina girininkas su vyrų būriu. Pamatę ažuolą, vyrai sako:

— Duok mums tą ažuolą. Turėsime kuo pasišildyti bent dvi žiemas.

— Ne, — sako girininkas, — ažuolo neduosiu. Tai gra-
žus ir tvirtas medis. Tegu puošia mūsų mišką. Imkit aną
medį, tą eglę.

Vyrai ėmė eglę kirsti aštriais kirviais. Eglė sulingavo,
sudejavo.

— Oi-oi, Laimos nepriglaudžiau. Bijoju mirti, o da-
bar jau baigta!

Už savaitės girininkas su kitu vyrų būriu vėl atėjo į
mišką. Pamatę ažuolą, vyrai sako:

— Duok mums tą ažuolą. Tai padirbsim gražių baldų.
Bus mums ir mūsų vaikams ir mūsų vaikų vaikams.

— Neduosiu, — sako girininkas. — Tai gražiausias me-
dis mūsų miške. Va, imkit tą pušį.

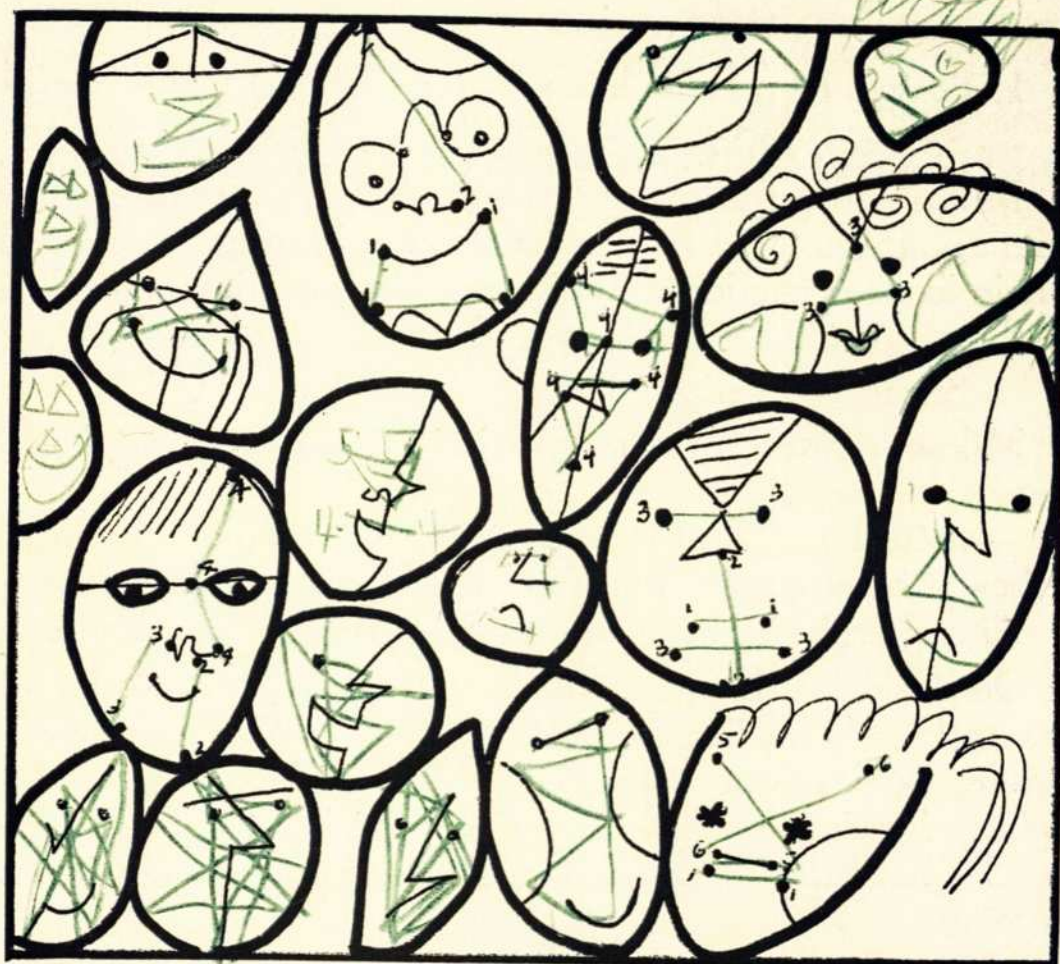
Pušis sudrebėjo.

— Ai-ai. Kas bus dabar? Mane kirs, mirsiu. Būčiau
nors gerą darbelį padariusi, Laimą paslėpusi. Būčiau gra-
žų atminimą palikusi . . .

Nukirto eglę, nukirto pušį. O ažuolas dar stovi. Kovo-
ja su žaibais ir vėtromis. Keturis šimtus metų išstovėjo ir
dar ne greitai paluš.

Visokių yra žmonių –
visokių matai veidų . . .

Sujunk vienodus numerius ir užbaik šiuos veidus.
Ten, kur nėra jokių numerių, pats sugalvok kaip užbaigti.

PAGALVOK!

1. Vienas muzikantas dviem triūbom pučia. sison
2. Panešti galima, bet suskaičiuoti ne. kailaup
3. Dvi lemputės ir namus ir laukus apšviečia. saky
4. Viską girdi, tik niekam nieko nesako. usay
5. Balti viščiukai raudonam puode tupi. tysand

IR VĖL KELIONĖ

Lėktuvas tikrai nusileido, ir tuoj išbėgo Dėdė Petras.

— Sauliau! Mikai! Ačiū Dievui, kad judu gyvi!

Mikas su Saulium pribėgo prie daktaro. Jis juos smarkiai apkabino. Visi trys nužingsniavo į laukiantį lėktuvą, kurio šviesos raudonai žybčiojo pilkame miške. Iš lėktuvo buvo girdėti Dėdės Petro talkininkų šauksmai:

— Suradom, valio! valio!

Mikas su Saulium nusišypsojo ir visiems paspaudė rankas.

— Ačiū labai, kad mus suradot. Kad nepritrūko kantrybės. Aš nemaniau, kad man lėktuvo motorai kada taip gražiai skambėjo, kaip šiandien, — nusijuokė Saulius.

Dėdė Petras daug nekalbėjo. Jis greit ištraukė dvi šiltas antklodes ir pilstė kažkokį gėrimą. Vaikai apsisupo ir išgėrė, ką daktaras jiems davė. Tas gėrimas buvo labai keistas ir stiprus. Bet nuo jo pasidarė šilta, šilta. Daktaras dar patikrino jų pulsą ir širdies plakimą ir paėmė temperatūrą.

Mikas pradėjo pasakoti, kaip jie paklydo ir kaip apsisaugojo nuo pūgos sniego name.

Saulius taip pat bandė pritarti, bet jo liežuvis buvo toks sunkus, kad vos galėjo apversti. Ir akys merkėsi, merkėsi. Jis jautė tik malonią šilumą ir keistą virpėjimą kojose.

— Jau mes čia! — kažkas sušuko.

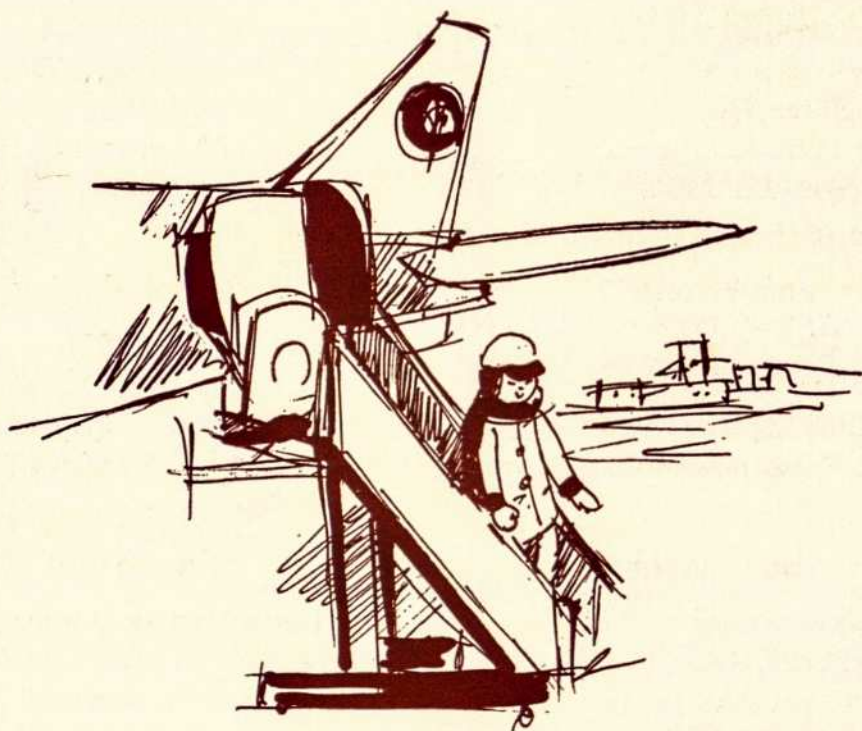
— Ką? Kur yra "čia"? — paklausė tik nubudęs Saulius, nesuprasdamas, kas dedasi.

Jam niekas neatsakė. Kažkas jį paėmė už parankės ir vedė iš lėktuvo. Saulius pajuto šaltą vėją ant veido ir akys pradėjo ašaroti. Viskas atrodė keistai miglota, kaip sap-

ne. Berniukas sunkiai vilko kojas ir vis užkliuvo už lėktuvo laiptelių. Aikštėje buvo daug žmonių ir jie kažką šaukė.

— Pamojuok, Sauliau. Jie čia susirinko judviejų pasitikti.

Saulius pakėlė ranką ir pajudino pirštus. Jis jautėsi, kaip medinė lėlė. Žmonės kažką šaukė, bet berniukui viskas skambėjo, kaip lėktuvo motorų ūžimas.

— Kur aš esu? Kas čia darosi? Kada bus vakarienė? — staiga atsisėdo nubudęs Saulius. — Mikai, kur tu?

— Labas rytas! Ar jau išsimiegojai?

Bet Saulius negalėjo susigaudyti. Aplink visur baltos lovos ir balti staliukai. Čia nei namai, nei Miko trobelė, nei lėktuvas...

— Tu ligoninėj, Sauliau. Mus abu paguldė. Ar žinai, kad tu miegojai dvi dienas ir dvi naktis! — juokdamasis aiškino eskimukas Mikas.

(Bus daugiau)

BRAVO GALVOSŪKIŲ KONKURSO DALYVIAMS!

Iš tų, kurie savo galvosūkių atsakymus prisiuntė Jurgiui Jogai, laimėjo trys abiejose grupėse. "Eglutė" sveikina visus konkurso dalyvius, ypatingai laimėtojus. Jiems, ir tiems, kurie gavo pagyrimus, prisiūsime dovanų.

I GRUPĖ

pirma vieta

Vilija Butkytė, 12 m.
464 Van Buren Dr.
Monterey Park, Cal. 91754
Šv. Kazimiero Lit. Mok.
115 taškų

antra vieta

Julytė Jogaitė, 10 m.
85 House Dr.
Akron, Ohio 44319
Vysk. M. Valančiaus Mok.
86 taškai

trečia vieta

Linas Butkys, 11 m.
464 Van Buren Dr.
Monterey Park, Cal. 91754
Šv. Kazimiero Lit. Mok.
85 taškai

verti pagyrimo

Aldona Pauliukonytė, 12 m.
47 Mendon St.
Worcester, Mass. 01604
37 taškai
Zita Rajeckaitė, 11 m.
5 Connshire Dr.
Waterford, Conn. 06385
20 taškų

II GRUPĖ

pirma vieta

Paulius Gudelis, 8 m.
14 Cat Rock Rd.
Cos Cob, Conn.
Maironio Mok.
115 taškų

antra vieta

Alfonsas Joga, 8 m.
85 House Dr.
Akron, Ohio 44319
Vysk. M. Valančiaus Mok.
48 taškai

trečia vieta

Rimas Masteikis, 9 m.
52 Blentyre Rd.
Buffalo, N. Y. 14216
39 taškai

verti pagyrimo

Gintaras Vaišnys, 8 m.
78 Wayland St.
North Haven, Conn. 06518
22 taškai
Paulius Kontrimas, 8 m.
Andrius Kontrimas, 9 m.
2 Dana Rd.
Barrington, R. I. 02806
Abu po 20 taškų

GRYBAI

Ar kada matei grybus augančius miške ar pievoje? Grybų yra visokių. Kai kuriuos žmonės valgo. Tuos, kurių negalima valgyti, vadiname šungrybiais. Bet ir šunys jų neėda, nes jie nuodingi. Kai kurie šungrybiai labai gražūs — musmirė yra raudona su baltais taškučiais. Bet nuo musmirių valgymo žmogus gali numirti. Geri grybai yra: baravykai (rusvi, dideli), kelmučiai (rudai), rudmėsės (rausvos), lepšiai (gelsvi), ir dar daug kitų. Jei nori eit grybauti, reikia gerai grybus pažinti. Nebandyk valgyti šungrybių, kad ir gražūs!

BARAVYKAS

Aš namo negrįšiu dykas,
Man krepšely baravykas.
Baravykas kaip kepurė —
Niekas šitokio neturi!

*Asta Motušytė, 9 m.
Chicago*

GRYBAS BARAVYKAS

Labai seniai miške gyveno Grybas Baravykas. Prie jo gyveno kiti grybai. Visi grybai labai gražiai sugyveno. Jei kas nors ateitų, Grybas Baravykas sušuktų visiems pasislėpti po lapais ar žolėje. Mat, jis yra vyriausias iš visų grybų, tai kitiems gali įsakinėti.

Už kelių dienų viena šeima išėjo grybauti. Grybas Baravykas sušuko visiems pasislėpti. Bet jis pats nesuspėjo! Mergaitė jį pamatė ir norėjo nuskinti. Grybas Baravykas paprašė, kad neskintų jo ir jo draugų. Mergaitė sutiko ir grybas padėkojo.

*Laura Narytė, 9 m.
Chicago*

MISLĖ

Turi kepurę — nors pats be galvos!
Turi vieną koją, bet be bato ant jos.

JEI GYVENČIAU TADA...

Parašė Kristijono Donelaičio mokyklos, Chicago, Ill., penkto skyriaus (1969-70) mokiniai.

Mielas Vytatai,

Niekad neatspėsi, kas man atsitiko, kai medžiojau su Gediminu. Pirmą dieną mums labai gerai sekėsi ir po vakarienėsėjome miegoti. Aš gerai miegojau, bet kai atsibudau, dar buvo naktis. Visi jau buvo atsikėlę ir ruošėsi kelionei.

Kai išvykome medžioti, aš priėjau prie Gedimino ir paklausiau, kaip jis šiąnakt miegojo. Jis man tarė: "Nuostabų sapną sapnavau šiąnakt! Rodėsi man, jog ant kalno stovėjo didelis geležinis vilkas. Taip baisiai jis staugė, lyg jame šimtas vilkų būtų buvę. Kas žino, ką tas sapnas gali reikšti?"

Aš ilgai galvojau ir tariau: "Šviesiausias kunigaikšti, tavo sapnas štai ką reiškia. Tas geležinis vilkas tai didelis, tvirtas miestas, kurį tu turi pastatydinti ant kalno. Tas miestas bus tvirtas, kaip geležis. Vilko staugimas — tai miesto galybė ir garbė".

Gediminui labai patiko mano išaiškinimas ir jis toje vietoje pastatė Vilniaus miestą.

*Tavo draugas,
Viktoras Martinka*

Miela Močiute,

Aš esu tarnaitė Mindaugui, ir jis man yra labai geras.

Mes daug kovojome su rusais, kryžiuočiais ir lenkais. Mindaugas apsikrikštijo su žmona, dviem savo sūnumis ir dideliu didikų būriu. Vanduo buvo labai šaltas ir aš susirgau. Mano naujas vardas yra Jonė ir aš gavau baltus marškinius, kai pakrikštijo.

Mindaugas dabar pasiuntė popiežiui pasiuntinius pareikšti ištikimybę ir prašyti globos. Jis taip pat nori, kad popiežius jį vainikuotų karaliumi. Popiežius sutiko ir Mindaugas bus vainikuotas 1253 metais.

Kryžiuočiai mūsų nebepuola, nes Mindaugas apsikrikštijo. Bet žemaičiai dar pyksta, kad jis jų žemes vokiečiams atidavė. Aš sužinojau, kad jie nori Mindaugą nužudyti, bet nežinau, ar jam turėčiau tai pasakyti. Močiute, prašau man parašyti ir patarti.

Linda Norkaitytė

Miela Rūta,

Kaip laikaisi? Turiu tau daug ką papasakoti. Dabar esu Vilniuje. Ar girdėjai, kas atsitiko Vytautui? Jis buvo įmestas į kalėjimą. Mat, vieną dieną ašėjau pas Daną ir pamačiau Vytauto žmoną ir tarnaitę einančias aplankyti Vytautą. Man dar reikėjo sustoti ir nusipirkti mėsos. Grįžtant namo, vėl sutikau Vytauto žmoną su tarnaitė. Bet tarnaitė man kažkaip atrodė kitokia. Kai pirmą kartą mačiau, ji buvo labai stora.

Aš nusprendžiau jas pasekti. Ėjom ėjom ir staiga pastebėjau, kad tarnaitės batai vyriški! Supratau, kad tarnaitė ir Vytautas apsikeitė vietomis. Išsigandau ir nežinojau, ką daryti — ar kam pranešti, ar ką... Nutariau grįžti namo ir niekam nieko nesakyti. Už kelių dienų išgirdau, kad tarnaitę surado ir nužudė.

Tavo draugė,
Vida Paparytė

Lucija,

Čia gyvena toks žmogus, kurio vardas yra Vytautas. Jis buvo labai geras ir jį visi mylėjo. Vieną dieną jam kažkas užėjo ir jis panorėjo mus apkrikštyti. Jo paklausėm ir apsikrikštijom. Gavom baltus marškinius, kurie man labai patiko. Aš turėjau tik raudonus, o dabar turiu net penkiolika baltų marškinių. Gavau ir daug naujų vardų.

Mano brolisėjo krikštytis septyniolika kartų. Ir jis gavo daug vardų ir daugelį marškinių.

Sudiev,
Loreta Zubrytė

MODERNIŠKA MOKYKLA

Aš važiuoju į modernišką mokyklą. Ten yra daug stalčių. Visi pilni tablečių. Pirmą pamoką — skaitymas. Atidarau stalčių ir paimu tabletę. Nuriju be vandens. Visi mokiniai paima tabletę. Mokytoja sako: "Vaikai, skaitykite". Linas pradeda šokti baletą, Kęstutis groja smuiku. Paulius pučia dūdą, Vidmantas skambina pianinu. "Ponia mokytoja, Vidutė, Viktorija ir aš sugalvojom, kas tiems berniukams atsitiko!" Gal ir jūs žinote?

įolūnu sətətəpət svət əu ətš

Danutė Pliuškonytė, 9 m.

V. Krėvės mokykla

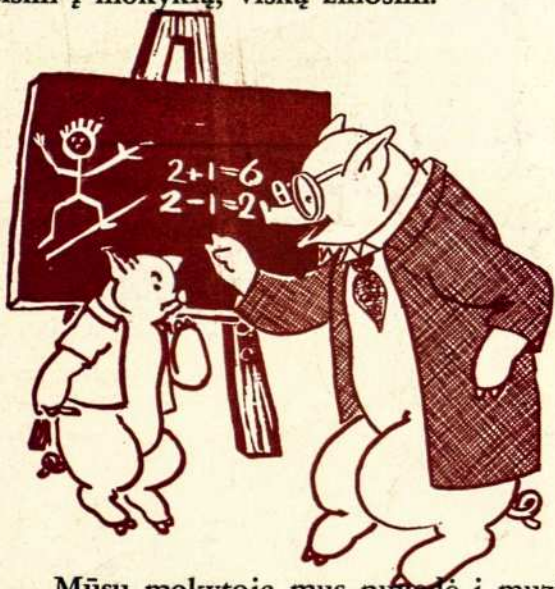
Philadelphia

Aš manau, kad už daugelio metų mokykla bus visai kitokia negu dabar. Tikriausiai mokins mašinos. Kiekvienas mokinytis turės kompiuterį. Naktį užsuksime tą mašiną ir, kol mes miegosime, mums kraus žinias. Tada, kai nueisim į mokyklą, viską žinosim.

Kęstutis Mašalaitis, 9 m.

V. Krėvės mokykla

Philadelphia

MUZIEJUJE

Mūsų mokytoja mus nuvedė į muziejų. Man geriausiai patiko lėktuvai. Aš įlipau į lėktuvą. Man taip pat patiko senoviškos lempos, didelė širdis ir kapsulė. Mes matėme teleskopus. Aš žiūrėjau per du teleskopus.

Gintaras Dragūnas, 7 m.

V. Krėvės mokykla

Philadelphia

Muziejuje aš mačiau laivus ir teleskopus. Tada ėjom prie lėktuvų. Mes perėjom per širdį. Matėm raketą, kuri buvo nusileidusi ant mėnulio. Taip pat aplankėm senas mašinas ir senus lėktuvus. Tada matėm, kaip žemė sukasi aplink saulę.

Linas Ramūnas, 9 m.

V. Krėvės mokykla

Philadelphia